

Kundskab dertil og maa i alt Fald konferere med Andre, før jeg udtaler mig; men jeg nærer stærk Tvivl, om det gaar an at optage en saadan Paragraf, som denne § 4. Jeg tror heller ikke, en saadan findes i nogen anden af de Love, som foreligge i forskjellige Stater — der foreligger jo nemlig Love om denne Materie i flere Stater end Norge, saaledes ogsaa i England, og isvrigt er det et almindeligt europæisk Ønske, at der lodgives paa dette Omraade. Naar der er nogen Udfigt ikke blot til en fælles Affattelse om denne Materie, men i det Hele taget paa Søneringens Omraade med Sverig og Norge, og naar der paa dette Omraade er mange andre Punkter af stor Betydning, som vente paa Afgjørelse, forekommer det mig, at det vil være mest passende at lade denne Sag blive afgjort samtidig med de andre.

Forslagsstilleren (Hvid): Jeg kan ikke end være meget tilfreds med den Behandling, som Lovforslaget har faaet. At det ærede Medlem fra Thisted (Sagd) har havt adskillige Bemærkninger at gjøre, det var Noget, som jeg kunde vente. De Udtalelser, der saaldt fra det høitærede Medlem fra Viborg (Klein), give mig Grund til at tro, at Lovforslaget ikke er saa ubrugeligt og saa uheldigt, som det ærede Medlem fra Thisted mente, og jeg vil benytte Leiligheden til at sige det ærede Medlem fra Thisted, at jeg tillader mig at antage, at det ærede Medlem fra Viborg er bedre inde i disse Ting end han. Naar det ærede Medlem fra Viborg mente, at det ikke var nødvendigt, at jeg ved Lovforslagets Behandling rettede en Appæl til Humaniteten eller Thingets Velvillie for derved at skaffe Lovforslaget bedre Haab om at blive gennemført, skal jeg sige, at det dog maasse nok kunde være, at det var berettiget at minde om, at det er saa sjældent Sømanden besvæver os med sine Krav, at der ved et saadant lille Lovforslags Fremkomst kunde være Anledning til at udtale Ønsket om, at der maatte blive taget godt imod det, og at det maatte blive gennemført saa hurtigt som muligt. Dernæst vilde jeg meget bede det ærede Medlem fra Viborg om ikke at opfatte den Udtalelse, jeg fremsatte ved Lovforslagets Forelæggelse om, at maasse En eller Anden havde læst i

en Avis, at der var nedsat en Sølovskommission, og at man maasse burde vente med Sagen, indtil Kommissionen var færdig, som fremsat for paa nogen Maade at fornærme Kommissionen eller særlig det høitærede Medlem; thi saavel af Erfaring under Udvalgsarbejder før som ogsaa paa anden Maade veed jeg, at dette ærede Medlem er den Mand, der er bedst inde i disse Forhold hertilands. Det er tilstrækkelig anerkjendt, at det høitærede Medlem er saaledes inde i disse Sager, har bestjæstiget sig saa meget med dem, at hvis man vil gaa til en Autoritet her hjemme i Sølovsjager, maa man gaa til ham. Jeg beder altsaa det ærede Medlem om ikke at opfatte min lille Bemærkning som paa nogen Maade fornærmelig overfor ham eller Kommissionen. Derimod havde jeg maasse nok nogen Ret til at hentyde til, at det varer overordentlig længe med at se Frugten af Kommissionens Arbejde. Det er — vil det ærede Medlem vistnok indrømme — den almindelige Mening blandt Folk, at Kommissioner maa sidde en Snes Aar eller saa, inden man ser Udbyttet af deres Bestræbelser, og min Bemærkning var altsaa ikke særlig rettet til Sølovskommissionen og navnlig, som sagt, ikke til det høitærede Medlem. Dernæst maa jeg bemærke, at det glædede mig meget, at det ærede Medlem vil indrømme, at selv om det kunde være rigtigt at vente, indtil Sølovskommissionen var færdig med sit Arbejde, vilde han dog ikke sige, at der ikke ogsaa kunde være Grunde til at tage dette enkelte Punkt frem, som Lovforslaget omhandler. Det glædede mig særlig, fordi jeg derved har faaet det Haab, at man ikke vil anse det for bedst at lade Lovforslaget vente, indtil Kommissionens Arbejder kommer under Behandling her i Thinget. Jeg tror nemlig, at der i vor Sømandsstand er meget stærke Ønsker om og meget stærkt Krav paa at faae netop dette enkelte Punkt afgjort, selv om der kunde være meget andet, der er overordentlig paatrængende af, hvad Sølovskommissionen arbejder paa. Kunde man i den nærmeste Fremtid faae en samlet Lov, vilde det selvfølgelig være det Bedste, og det er indlysende, saaledes som det ærede Medlem udtalte, at naar vi faae en saadan Lov, bør den Enkelthed, der her er under Dmtale, gaa op i den og ikke staa